

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,

w sprawie **M. D. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na niekorzyść oskarżonego

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt XI Kz [...],

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w R.

z dnia 27 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla postanowienia Sądów obu instancji i przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R., postanowieniem z 27 grudnia 2017 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie karne skarbowe wobec M. D. W. w sprawie o urządzenie w dniu 1 grudnia 2015 r. w M. gier hazardowych wbrew art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust 1 ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (dalej: u.g.h.), to jest o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s. Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu

w dniu 21 lutego 2018 r. zażalenia Naczelnika Urzędu Celno – Skarbowego w B., utrzymał w mocy pierwszoinstancyjne postanowienie.

Kasację od prawomocnego postanowienia Sądu odwoławczego, na niekorzyść oskarżonego, wniósł w dniu 31 sierpnia 2018 r. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. przez zaakceptowanie błędnego poglądu o zaistnieniu ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. W konsekwencji domagał się uchylenia postanowień Sądów obu instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, choć trudno na wstępie nie odnotować, że jej autor nie do końca poprawnie od strony formalnej wskazał na naruszone przepisy proceduralne. Winien był podać, że w sprawie wystąpiło bezwzględne uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Zagadnienie tożsamości czynu polegającego na urządzaniu gier hazardowych w postaci gier na automatach o charakterze losowym było już przedmiotem wnikliwych rozważań Sądu Najwyższego. Warto odwołać się tu do w pełni trafnych wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku z 19 września 2018 r., V KK 415/18. Wskazano w nich, że skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu, to zachowanie osoby, która bez uzyskania koncesji urządza gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo – od strony prawnokarnej – inny czyn, a więc inne przestępstwo skarbowe.

Według Sądu Najwyższego, przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter trwały, bowiem sprawca swoim zachowaniem utrzymuje przez określony czas opisany w tym przepisie bezprawny stan. Bywa, a nie jest to rzadkością, że sprawca nie ogranicza swojej bezprawnej aktywności do jednego przedsięwzięcia. Raczej ją poszerza przez uruchamianie i utrzymywanie wielu

nielegalnych podobnych stanów, często trwających równocześnie na terenie wielu miejscowości. W takich sytuacjach nie może być mowy o konstrukcji czynu ciągłego, który określa się mianem przestępstwa popełnionego na raty.

Odmienne zapatrywanie prowadziło do sytuacji ze wszech miar niepożądanych, a mianowicie do bezkarności w znaczącym zakresie sprawców zaangażowanych w rozległą, naruszającą prawo karne skarbowe, działalność. Wolno nawet zaryzykować pogląd, że im większa w sensie ilościowym i im bardziej rozproszona na terenie kraju byłaby aktywność polegająca na urządzaniu lub prowadzeniu nielegalnych gier hazardowych, tym bardziej rosłaby szansa uniknięcia przez sprawców takich czynów odpowiedzialności karnej skarbowej za bardzo wiele przestępnych zachowań.

Z tych to powodów Sąd Najwyższy uznał – pozostając w kręgu uprawnienia gwarantowanego przez art. 8 § 1 k.p.k., który określa obecną również w postępowaniu karnym skarbowym (art. 113 § 1 k.k.s.) zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów – że poszczególne zachowania wypełniające znamiona wskazane w art. 107 § 1 k.k.s., których M. D. W. dopuścił się w okresie od 3 września 2015 r. do 27 czerwca 2016 r. w miejscowościach S., B., O., N. i G., opisane w prawomocnym wyroku skazującym Sądu Rejonowego w O. z 26 kwietnia 2017 r. (II K [X.]), stanowił odrębne przestępstwa skarbowe. Zatem nie było podstaw do forsowania przez Sądy obu instancji poglądu o istnieniu w niniejszej sprawie negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. Dlatego stanowisko wyrażone przez skarżącego zasługiwało na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy należało uchylić postanowienia Sądów obu instancji i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).

[aw]